

som styre Kolonialkassen og sidde i Kolonialraadet, opfylde deres Forpligtelser. Derksom Oprøret ikke var udbrudt, maatte vi jo i Genhold til, hvad der her er forelagt os, have ventet, at Regjeringen var kommen til os og havde sagt: Af hvad der hidtil er blevet udlaant til St. Croix, kunne vi foleligvis ikke vente de fastsatte Tilbagebetalinger, dem maa vi give yderligere Genstand med, og vi maa fremdeles give yderligere Genstand med de 28,000 vestindiske Dalere eller 124,000 Kr., som de have faaet Genstand med i saa mange Aar, og I maa endelig laane dem ¹/₂ Million til. Den Opfordring kunde vi have ventet, dersom Oprøret ikke var udbrudt. Nu har Oprøret fundet Sted, og Udelæggelsen har ramt en væsentlig Del af Den. Nu kommer Regjeringen til os og begjærer et Laan af omtrent 2,200,000 Kr. med endog saa formelt formindsket Sikkerhed, forsaavidt der overhovedet findes Sikkerhed. Det fremhæves, at det er for Dens Skyld, at det er en Livsbetingelse for Den. „Den“ kan tages i 2 eller flere forskjellige Betydninger: Den er, saa vidt jeg veed, en god og frugtbar D, og hvis den drives godt, kan den vistnok meget godt bringe et passende Udbytte, selv om den ikke kan tilbagebetale de uhyre Summer, som ere anbragte i den i Løbet af flere Mennefsaalder. Men dette Ord „Den“ kan ogsaa tages i den Betydning, at det er Befolkningen, der menes, og da kan der atter være Spørgsmaal om, hvorvidt det er hele Befolkningen, eller det er Grundbesidderne, der sigtes til. Jeg tror, at Regjeringen nærmest tager Ordet i Betydning af Grundbesidderne, og da stiller Sagen sig altsaa saaledes, at man siger, at Grundbesidderne have lidt et Tab, som er anslaaet til imellem to og tre Millioner Kroner i de officielle Beretninger, dog nærmest tre Millioner. Deraf skulle vi herfra erstatte dem under Form af Laan — i Virkeligheden som Gave — godt og vel Halvdelen. Hele vor Fordring paa St. Croix vil herved løbe op til fem Millioner. Den Fordring, der altsaa stilles til os, er den: for at sætte disse Personer, som nu sidde derovre og eie Plantager, disse omtrent 80 Plantere, istand til at vedblive at være Grundbesiddere og velhavende Mænd, skulle vi herfra bringe et Offer af den Art. Det er Fordringen. Var dette ikke Fordringen, saa vilde det blive stillet ganske anderledes, saa vilde det blive stillet saaledes: Det er af Betydning for Danmark, at denne D ikke gaar til Grunde agonomisk og økonomisk taget, og det kunne vi ganske simpelt bewirke paa den Maade, at vi gjøre de Krav, de forsalbne Fordringer, vi have, gjældende, idet vi inddrive dem. Lad Planterne saa gaa den Vej, som Regjeringen ikke har havt Noget imod og ikke har gjort Noget for at forhindre, at mangfoldige Mænd i Danmark ere gaaede i de senere Aar under ugunstige Konjunkturer. Er det maatte, fordi de vest-

indiske Plantere høre til den større Klasse Landeieendomsbesiddere? det kunne vi ikke antage. At yde Laan for at holde paa de bestaaende Plantere, anser jeg for at kaste Pengene bort. Hvilken Vej, Regjeringen vil gaa, kunne vi vanskelig herfra have nogen afgjørende Indflydelse paa, men hvad vi kunne gjøre, er at sige Veil til at sende flere Penge over Atlanterhavet. Hvilken som helst Sum, vi sende over Atlanterhavet, se vi aldrig en Skilling af mere, det er en Erfaring, vi have havt, og som vil gjentage sig i endnu højere Grad, dersom vi følge Regjeringen her. Medens jeg naturligvis aldeles ikke siger Noget om, i hvilken Grad den private Velgjørenhed vil yttre sig under saadanne Forhold, thi det er Noget, der maa overholdes til den, maa jeg for mit Bedkommende sige, at jeg tror, at paa Statskassens Vegne maa dette Thing sige: ikke en eneste Skilling mere til Vestindien.

Ville: At de Penge, som sendes over Atlanterhavet, ikke altid vende tilbage, er en Erfaring, som jeg ikke tør bestride, og jeg kunde ogsaa sige til, at Penge, som loves sendte fra den anden Side Atlanterhavet, undertiden paa en for os mindre behagelig Maade udeblive, saaledes som vi netop have gjort Erfaring ved de dansk-vestindiske Der. — Det forekommer mig, at det under denne Sags Behandling vil være nødvendigt ikke alene at læse Historien, saaledes som det erede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) og det erede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauer) have læst den, men tillige at erindre, hvorledes vi ved flere andre Leiligheder, hvor der var Fordel at drage af de vestindiske Besiddelser, have stillet os, og ganske særligt har jeg ikke kunnet høre denne Debat, uden levende at blive mindet om, hvorledes Ansfigterne straalede af glad Forventning, jeg kan vel ogsaa sige til, af en vis, paa Statens Vegne naturligvis, herskende Begjærighed, da der var Tale om, at disse Der skulde kunne indbringe os et større Antal Millioner. Der var ikke den Gang Nogen, som havde Betænkelse ved at vedtjende sig Forholdet til de vestindiske Der (Lauer: Hvortil have vi Kolonier andet end til Fordel?). Ja, det er netop det, jeg om et Dieblit skal komme til, og denne sidste Ytring af det erede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds synes mig at være Kulminationen af den fuldkommen hensynsløse, jeg kan gjerne sige hjerteløse, Maade, paa hvilken han fra den første Dag, dette Spørgsmaal om Oprøret havde været for her i Thinget, har omtalt disse Der og deres Befolkning; men ibrigt beder jeg, at jeg maa følge min egen Lankegang i No og uden Afbrudelse, jeg har hørt paa de to erede Herrer, uden i mindste Maade at forstyrre dem, og jeg antager ogsaa, at jeg kan gjøre Krav paa den samme Velvillie. Det er jo indlysende for Enhver, at man ikke har kunnet